

Czwartek, 16 września 2021 r.

P9_TA(2021)0396

Wzmocnienie przejrzystości i uczciwości w instytucjach UE poprzez ustanowienie niezależnego unijnego organu ds. etyki**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2021 r. w sprawie wzmocnienia przejrzystości i uczciwości w instytucjach UE poprzez ustanowienie niezależnego unijnego organu ds. etyki (2020/2133(INI))**

(2022/C 117/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej w latach 2019–2024 przedstawione dnia 10 września 2019 r.,
- uwzględniając pismo przewodniczącej Komisji z dnia 1 grudnia 2019 r. do nominowanej wiceprzewodniczącej ds. wartości i przejrzystości Věry Jourové, określające jej zadania,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2017 r. w sprawie rozliczalności, przejrzystości i rzetelności w instytucjach UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie oceny wyborów europejskich ⁽²⁾,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 9, 10, 13, 14, 15, 16 i 17,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 223 ust. 2, art. 245 i art. 295,
- uwzględniając Akt dotyczący wyborów członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich („Akt dotyczący wyborów”) dołączony do decyzji Rady z dnia 20 września 1976 r. wraz ze zmianami,
- uwzględniając projekt porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 13/2019 w sprawie ram etycznych skontrolowanych instytucji UE,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie sprawozdania specjalnego Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 13/2019,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r. dotyczącą przyjęcia Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2005/684/WE, Euratom) ⁽³⁾,
- uwzględniając Regulamin Parlamentu Europejskiego, w szczególności jego art. 2, 10 i 11, art. 176 ust. 1, a także art. 1–3, art. 4 ust. 6, art. 5 i art. 6 załącznika I oraz załącznik II,
- uwzględniając sprawozdania roczne komitetu doradczego ds. postępowania posłów,
- uwzględniając sprawozdania roczne ze stosowania kodeksu postępowania członków Komisji Europejskiej, w tym opinie Niezależnego Komitetu ds. Etyki,
- uwzględniając zalecenia Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich w następstwie wspólnego dochodzenia w sprawie skarg 194/2017/EA, 334/2017/EA i 543/2017/EA dotyczących sposobu postępowania przez Komisję wobec zatrudnienia byłych komisarzy i byłego przewodniczącego Komisji po zakończeniu kadencji oraz roli jej komitetu ds. etyki,

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 20.9.2018, s. 120.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0327.

⁽³⁾ Dz.U. L 262 z 7.10.2005, s. 1.

Czwartek, 16 września 2021 r.

- uwzględniając zalecenia Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), Grupy Państw Przeciwko Korupcji przy Radzie Europy (GRECO) oraz różnych organizacji pozarządowych,
 - uwzględniając Regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, w szczególności jego art. 11, 11a, 12, 12a, 12b, 13, 15, 16, 17, 19, 21a, 22a, 22c, 24, 27 i 40,
 - uwzględniając uprawnienia Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego określone w załączniku VI do jego Regulaminu,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie Komisji Prawnej, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Petycji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A9-0260/2021),
- A. mając na uwadze, że TUE stanowi, iż „we wszystkich swoich działaniach Unia przestrzega zasady równości swoich obywateli, którzy są traktowani z jednakową uwagą przez jej instytucje, organy i jednostki organizacyjne”; mając na uwadze, że oznacza to, iż decyzje publiczne są podejmowane w imię wspólnego dobra;
- B. mając na uwadze, że w traktatach ustanowiono system podziału władzy między instytucje Unii, który nadaje każdej z nich odrębną rolę w strukturze instytucjonalnej Unii oraz w wykonywaniu powierzonych jej zadań;
- C. mając na uwadze, że choć każda instytucja UE ma prawo do niezależności organizacyjnej, wszystkie instytucje UE muszą spełniać najwyższe standardy niezależności i obiektywności;
- D. mając na uwadze, że TUE i TFUE ustanawiają europejskie ramy zarządzania oparte na podziale władzy, określające oddzielne prawa i obowiązki każdej instytucji;
- E. mając na uwadze pierwszorzędne znaczenie niezależności, przejrzystości i rozliczalności instytucji publicznych oraz ich wybieralnych przedstawicieli, komisarzy i urzędników, by cieszyć się zaufaniem obywateli, co jest niezbędne do umocowania prawem funkcjonowania demokratycznych instytucji;
- F. mając na uwadze, że normy etyczne mające zastosowanie do instytucji UE pod wieloma względami wyprzedzają normy obowiązujące w ich krajowych odpowiednikach, lecz nie są egzekwowane w zadowalający sposób;
- G. mając na uwadze, że można by było usprawnić egzekwowanie ram etycznych;
- H. mając na uwadze, że zaufanie obywateli do instytucji publicznych i procesów podejmowania decyzji stanowi filar każdego demokratycznego rządu oraz wymaga postępowania we wzorcowy sposób, uczciwości, przejrzystości, rozliczalności i najwyższych norm etycznego zachowania;
- I. mając na uwadze, że brak nadmiernego wpływu ze strony przedstawicieli grup interesu, w tym w drodze prowadzenia odpłatnej działalności na rzecz posłów do Parlamentu Europejskiego, nieoferowanie prezentów lub zaproszeń do podróży, niewzbudzanie oczekiwań dotyczących przyszłego zatrudnienia po upływie mandatu posła lub po zakończeniu służby na stanowisku urzędnika oraz brak nieodpowiedniego wykorzystywania informacji lub kontaktów są niezwykle istotne, by zagwarantować, że procesy demokratyczne nie służą prywatnym interesom, a prawa obywateli są w pełni przestrzegane;
- J. mając na uwadze, że braki w obecnych unijnych ramach etycznych wynikają w dużej mierze z faktu, że opierają się na podejściu samoregulacyjnym, braku unijnego prawa karnego oraz niewystarczających zasobach i uprawnieniach do weryfikacji informacji; mając na uwadze, że wszelkie przyszłe zmiany unijnych ram etycznych muszą opierać się na jasnych podstawach prawnych, z poszanowaniem podziału władzy przewidzianego w traktatach; mając na uwadze, że utworzenie niezależnego organu ds. etyki mogłoby się przyczynić do zwiększenia zaufania do instytucji UE i ich legitymacji demokratycznej;

Czwartek, 16 września 2021 r.

- K. mając na uwadze, że w rezultacie miały miejsce przypadki problematycznego zachowania; mając na uwadze, że każdy przypadek nieetycznego zachowania i nieodpowiednie postępowanie w takim przypadku przez instytucje UE podważają zaufanie obywateli europejskich do instytucji UE oraz poważnie przyczyniły się do zniszczenia reputacji Unii Europejskiej;
- L. mając na uwadze, że szczególnie nasila się tak zwany efekt „drzwi obrotowych”; mając na uwadze, że w organizacjach ujętych w europejskim rejestrze służącym przejrzystości znalazło zatrudnienie wielu komisarzy i jedna trzecia posłów, którzy zasiadali w Parlamencie Europejskim w kadencji 2014–2019; mając na uwadze, że pociąga to za sobą ryzyko konfliktu interesów z zakresem kompetencji państw członkowskich i instytucji UE oraz ryzyko ujawnienia lub niewłaściwego wykorzystania informacji poufnych, a także ryzyko, że byli pracownicy będą wykorzystywać swoje bliskie kontakty osobiste i przyjaźnie z byłymi kolegami w celu prowadzenia działalności lobbingowej;
- M. mając na uwadze, że obecne ramy norm etycznych na szczęblu UE są dostosowane do specyfiki każdej z instytucji UE, co skutkuje różnymi procedurami i różnymi stopniami egzekwowania tego samego unijnego regulaminu pracowniczego w różnych instytucjach, agencjach i organach UE, tworząc skomplikowany system trudny do zrozumienia zarówno dla obywateli UE, jak i dla tych, którzy muszą przestrzegać tych przepisów;
- N. mając na uwadze, że Europejski Trybunał Obrachunkowy stwierdził w swoim sprawozdaniu specjalnym nr 13/2019, że jest wiele obszarów, w których występują uzasadnione powody, by zharmonizować podejście instytucji UE do kwestii etycznych; mając na uwadze, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich i Europejski Trybunał Obrachunkowy wielokrotnie ostrzegali w związku z poważnymi niedociągnięciami w polityce instytucji UE w zakresie zapobiegania konfliktom interesów; mając na uwadze, że zarówno Rzecznik Praw Obywatelskich, jak i Trybunał Obrachunkowy wyrazili szczególne zaniepokojenie brakiem wspólnych unijnych ram etycznych obejmujących jasne procedury i kanały zgłaszania nieprawidłowości; mając na uwadze, że problem ten dotyczy w szczególności pracy przedstawicieli państw członkowskich w Radzie, która musi zająć się kwestią konfliktów interesów na wysokim szczęblu, efektem „drzwi obrotowych” i przepisami dotyczącymi przejrzystości; mając na uwadze, że unijne zasady etyki nie są spójne z Wytycznymi OECD w sprawie zarządzania konfliktami interesów w sektorze publicznym;
- O. mając na uwadze, że przykład Haute Autorité pour la Transparence de la Vie Publique we Francji pokazuje, że jeden niezależny organ odpowiedzialny za monitorowanie i egzekwowanie zasad etyki mających zastosowanie do organów publicznych oraz za karanie w razie naruszeń jest skutecznym i potężnym narzędziem pozwalającym na trwałe ograniczenie nieetycznych zachowań;
- P. mając na uwadze, że równowaga uprawnień przyznanych instytucjom stanowi podstawową gwarancję, którą Traktat daje obywatelom Unii;
- Q. mając na uwadze, że zgodnie z doktryną Meroniego stworzoną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) instytucje UE mogą przekazywać swoje uprawnienia organom zewnętrznym łącznie z kompetencjami, które nie są jeszcze egzekwowane; mając na uwadze, że według TSUE wszelkie przypadki przekazania kompetencji muszą być ograniczone i mogą być powiązane wyłącznie z jasno zdefiniowanymi uprawnieniami, z których korzystanie musi podlegać w całości nadzorowi ze strony instytucji delegujących, oraz nie mogą dotyczyć uprawnień dyskrecyjnych obejmujących osąd polityczny, aby nie zagrażała równowadze sił między instytucjami;
- R. mając na uwadze, że zgodnie z zasadą przyznania instytucje nie mogą przekazywać w oparciu o porozumienie międzyinstytucjonalne uprawnień, których same nie posiadają, na przykład jeżeli takie uprawnienia zostały przyznane w traktatach Trybunałowi Obrachunkowemu lub nadal należą do państw członkowskich;
- S. mając na uwadze, że w ramach badania w 2019 r., czy istnieje ewentualny konflikt interesów w odniesieniu do kandydatów na komisarzy, członkowie Komisji Prawnej podkreślili poważne ograniczenia obecnej procedury; mając na uwadze, że ograniczenia te obejmują dostęp jedynie do zawężonego zakresu informacji, brak czasu na analizę, brak uprawnień dochodzeniowych oraz brak wsparcia ze strony ekspertów; mając na uwadze, że art. 17 ust. 3 TUE stanowi, że członkowie Komisji Europejskiej powinni być wybierani „spośród osób, których niezależność jest niekwestionowana”;
- T. mając na uwadze, że obecne rygorystyczne ramy etyczne dla komisarzy muszą zostać dopracowane tak, by wypełnić istniejące w nich luki, takie jak brak statutu komisarza, podkreśla, że proces ten jest ściśle powiązany z kontrolą i nadzorem parlamentarnym oraz jest zdania, że statut komisarza należy opracować zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, i wzywa Komisję do przedstawienia wniosku;

Czwartek, 16 września 2021 r.

- U. mając na uwadze, że wszyscy główni kandydaci w wyborach europejskich w 2019 r. poparli powołanie niezależnego organu ds. etyki wspólnego dla wszystkich instytucji UE; mając na uwadze, że przewodnicząca Komisji poparła je w swoich wytycznych politycznych;
 - V. mając na uwadze, że swoboda wykonywania mandatu posłów do Parlamentu Europejskiego leży w interesie obywateli, których oni reprezentują;
 - W. mając na uwadze, że jedną z podstawowych funkcji Parlamentu ustanowionych w TUE jest sprawowanie kontroli politycznej;
 - X. mając na uwadze, że pracownicy instytucji podlegają Regulaminowi pracowniczemu urzędników Unii Europejskiej i warunkom zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej;
1. uważa, że jeden niezależny unijny organ ds. etyki mógłby zapewnić spójne i pełne stosowanie norm etycznych we wszystkich instytucjach UE, aby zagwarantować, że decyzje publiczne są podejmowane w imię wspólnego dobra, w trosce o zaufanie obywateli do instytucji UE; proponuje zawarcie porozumienia międzyinstytucjonalnego na podstawie art. 295 TFUE w celu powołania niezależnego unijnego organu ds. etyki dla Parlamentu i Komisji, otwartego na udział wszystkich instytucji, agencji i organów UE, a także proponuje, by ten organ zapewniał uczestniczącym instytucjom, agencjom i organom szkolenia i aktywne doradztwo;

Zasady

2. uważa, że postanowienia tego porozumienia międzyinstytucjonalnego muszą być zgodne z następującymi przepisami i zasadami:
- a) zasadą należytego zarządzania finansami, zapewniającą wydajne i skuteczne zarządzanie zasobami Unii,
 - b) zasadą przyznania i podziału władzy,
 - c) wolnością wyboru zawodu i prawem do podejmowania pracy, jak przewidziano w art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - d) praworządnością i podstawowymi zasadami europejskimi takimi jak domniemanie niewinności, prawo do bycia wysłuchanym, zasada legalności oraz zasada proporcjonalności,
 - e) statutem posła, a w szczególności swobodą wykonywania mandatu zapisaną w jego art. 2,
 - f) niedublowaniem pracy lub nieingerencją w prace Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), Prokuratury Europejskiej (EPPO), Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, Europejskiego Trybunału Obrachunkowego lub TSUE,
 - g) uprawnieniami śledczymi Parlamentu Europejskiego zapisanymi w art. 226 TFUE;
3. uważa, że w zakresie swoich obowiązków, w tym w zakresie monitorowania i prowadzenia dochodzeń, organ ten powinien zdawać się na istniejące uprawnienia instytucji do zwracania się do swoich członków o informacje lub na zgodę władz krajowych na udzielenie informacji; podkreśla, że do czasu ewentualnego przeglądu przepisów uprawnienie do podjęcia ostatecznej decyzji pozostanie w gestii przewodniczącego Parlamentu, kolegium Komisji lub właściwego organu uczestniczącej instytucji;
4. uważa, że procedura stosowana przez niezależny unijny organ ds. etyki powinna zapewniać odpowiedni poziom przejrzystości przy jednoczesnej ochronie gwarancji proceduralnych określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz że porozumienie międzyinstytucjonalne powinno zawierać przepisy proceduralne i odpowiedni protokół o ochronie danych oraz odwoływać się do obowiązującego dorobku prawnego istniejących unijnych organów ds. etyki, a także do wspólnych wartości UE (art. 2 TUE), prawa danej osoby do bycia wysłuchanym i do odwołania się, obowiązku współpracy i wymogów dotyczących podawania do publicznej wiadomości;

Zakres i mandat

5. uważa, że nowemu unijnemu organowi ds. etyki należy powierzyć zbiór uzgodnionych zadań w zakresie proponowania i doradzania w kwestiach zasad etycznych dla komisarzy, posłów do Parlamentu Europejskiego i pracowników uczestniczących instytucji przed, w trakcie i w niektórych przypadkach po zakończeniu mandatu lub służby, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym:

Czwartek, 16 września 2021 r.

- a) ze Statutem posła do Parlamentu Europejskiego (art. 2 i 3),
- b) z regulaminem Parlamentu (art. 2, art. 10 ust. 5, 6 i 7, art. 11 i art. 176 ust. 1 oraz załącznik I (art. 1–8) i załącznik II),
- c) z regulaminem wewnętrznym Komisji (art. 9), jej kodeksem postępowania (art. 2–13 oraz załącznik II), jej decyzją z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie publikowania informacji na temat spotkań odbywających się między członkami Komisji a organizacjami lub osobami samozatrudnionymi oraz z tą samą decyzją odnośnie do dyrektorów generalnych,
- d) z art. 11, 11a, 12, 12a, 12b, 13, 15, 16, 17, 19, 21a, 22, 22a, 22c, 24, 26, 27, 40, 43, 86, 90, 91a i z załącznikiem IX do regulaminu pracowniczego, mających zastosowanie odpowiednio do wszystkich pracowników zatrudnionych przez agencje będące sygnatariuszami porozumienia międzyinstytucjonalnego,
- e) z porozumieniem międzyinstytucjonalnym w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości;

6. uważa, że członkowie i pracownicy uczestniczących instytucji powinni być objęci porozumieniem przed, w trakcie i po zakończeniu mandatu lub służby zgodnie z obowiązującymi przepisami; uważa, że powinno ono mieć zastosowanie do posłów do Parlamentu Europejskiego, komisarzy i wszystkich pracowników UE podlegających regulaminowi pracowniczemu;

7. przypomina, że kompetencje dotyczące osób podlegających regulaminowi pracowniczemu można by przekazać niezależnemu unijnemu organowi ds. etyki z wykorzystaniem klauzul dopuszczających zawartych w art. 2 ust. 2 lub w art. 9 ust. 1 bądź w obu z nich, przy czym kompetencje te wiązałyby się z monitorowaniem i egzekwowaniem obowiązków etycznych, podczas gdy inne zobowiązania zawodowe byłyby nadal egzekwowane przez organy powołujące;

8. podkreśla, że porozumienie międzyinstytucjonalne powinno być otwarte na udział wszystkich instytucji i organów UE; zwraca uwagę, że współprawodawcy mogą za pośrednictwem rozporządzeń ustanawiających podjąć decyzję o zobowiązaniu do udziału agencji; uważa, że porozumienie międzyinstytucjonalne powinno umożliwiać organowi ds. etyki, gdy będzie to konieczne w ramach wykonywania jego zadań, wymianę informacji z organami krajowymi, np. informacji podatkowych, rejestrów gruntów i danych przechowywanych przez krajowe organy ds. etyki, przy czym zapewniony byłby taki sam poziom poufności jak w organie udostępniającym te informacje, a także identyfikowanie najlepszych praktyk i wzajemne oceny; uważa, że nie naruszając ogólnych zasad określonych w ust. 2, niezależny organ ds. etyki powinien, gdy będzie to istotne w ramach wykonywania jego zadań, mieć możliwość współpracy i wymiany informacji z odpowiednimi organami UE, takimi jak OLAF, EPPO, Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich i Europejski Trybunał Obrachunkowy, w ramach ich odpowiednich mandatów;

Kompetencje i uprawnienia

9. uważa, że nie naruszając ustanowionej w traktatach równowagi między instytucjami, wszystkie uczestniczące instytucje powinny, w ramach swojej autonomii proceduralnej, powierzyć unijnemu organowi ds. etyki z jednej strony rolę zapobiegawczą polegającą na uświadamianiu i doradztwie etycznym, a z drugiej strony rolę czuwania nad przestrzeganiem zasad i rolę doradczą z możliwością wydawania zaleceń w kwestiach etycznych, w tym w kwestiach konfliktów interesów; uważa, że uprawnienia decyzyjne powinny pozostać w gestii danej instytucji do czasu powierzenia unijnemu organowi ds. etyki uprawnień decyzyjnych opartych na właściwej podstawie prawnej; przypomina, że zadania unijnego organu ds. etyki byłyby ograniczone do uzgodnionego zbioru zadań powierzonych przez uczestniczące instytucje i w związku z tym nie naruszałyby kompetencji OLAF, EPPO i jurysdykcji krajowych oraz byłyby w pełni zgodne z tymi kompetencjami w odniesieniu do wszelkich wchodzących w zakres ich kompetencji naruszeń prawa; podkreśla, że w celu monitorowania uczciwości Parlament powinien regularnie zlecać analizy badające uczciwość na podstawie zestawu jasno określonych celów i wskaźników skuteczności działania oraz składać sprawozdania z poczynionych postępów;

10. uważa, że ta zdolność monitorowania powinna obejmować m.in. możliwość sprawdzania prawdziwości oświadczeń majątkowych, które powinny być składane przez osoby podlegające kontroli bezpośrednio unijnemu organowi UE ds. etyki, jak również Parlamentowi w przypadku kandydatów na komisarzy, aby zapewnić jak najszybsze ich dotarcie do wszystkich organów odpowiedzialnych za demokratyczną lub publiczną kontrolę zgodnie z obowiązującymi przepisami, postępowanie w przypadku konfliktu interesów, zasady dotyczące działalności lobbingsowej, kontrole obowiązków w zakresie przejrzystości, w tym w ramach procedury ustawodawczej, weryfikację przestrzegania przepisów przeciwdziałających efektowi „drzwi obrotowych” oraz ogólniejszą weryfikację przestrzegania postanowień kodeksów postępowania i stosownych przepisów dotyczących przejrzystości etyki i uczciwości;

Czwartek, 16 września 2021 r.

11. zauważa, że w instytucjach UE różne przepisy ustawodawcze i inne regulacje mające na celu zapobieganie konfliktom interesów zawierają różne definicje pojęcia „konfliktu interesów”; zauważa płynny i zależny od kontekstu charakter definicji oraz uważa, że pełna przejrzystość niekoniecznie gwarantuje brak konfliktu interesów ani nie zapewnia zdobycia lub zwiększenia zaufania publicznego; zauważa, że egzekwowanie zasad etycznych i publiczna odpowiedzialność za konflikty interesów są warunkiem wstępnym zaufania obywateli do instytucji publicznych;

12. przypomina, że ważne jest rozgraniczenie konfliktu interesów powstającego podczas sprawowania funkcji od konfliktu interesów powstającego już po tym, a także rozróżnianie działań, które są dozwolone pod warunkiem ich zadeklarowania, i działań, które są niedozwolone;

13. zwraca uwagę, że Parlament Europejski ustanowił komitet doradczy ds. postępowania posłów jako organ odpowiedzialny za udzielanie posłom wytycznych w kwestiach wykładni i stosowania kodeksu postępowania; zauważa ponadto, że komitet doradczy ocenia również domniemane naruszenia kodeksu postępowania i doradza przewodniczącemu w sprawie ewentualnych działań; uważa, że Parlament Europejski powinien dawać przykład, jeżeli chodzi o przepisy dotyczące etyki i ich egzekwowanie;

14. jest zdania, że unijny organ ds. etyki mógłby również otrzymać uprawnienia względem obowiązków nałożonych przez rejestr służący przejrzystości, a także powinien przewidywać lepszą ochronę sygnalistów oraz lepsze zarządzanie konfliktami interesów w przypadkach korupcji i nadużyć finansowych;

15. uważa, że unijnemu organowi ds. etyki należy powierzyć zadanie opracowania unijnego portalu publicznego zawierającego odpowiednie informacje na temat zasad etycznych, raporty na temat najlepszych praktyk, badania, statystyki oraz bazy danych zawierające oświadczenia majątkowe z wszystkich uczestniczących instytucji;

16. nalega, by niezależny unijny organ ds. etyki był uprawniony do wszczynania dochodzeń z własnej inicjatywy i do prowadzenia dochodzeń na miejscu i w oparciu o dokumentację na podstawie informacji, które sam zbierze lub otrzyma od osób trzecich, np. dziennikarzy, mediów, organizacji pozarządowych, sygnalistów, społeczeństwa obywatelskiego lub Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; nalega, by każda osoba trzecia zgłaszająca w dobrej wierze sprawę do niezależnego organu ds. etyki była chroniona, a jej tożsamość pozostała anonimowa; uważa, że gdy organ wszczyna dochodzenie z własnej inicjatywy, musi o tym powiadomić za pośrednictwem poufnego komunikatu osobę, której to dochodzenie dotyczy, i organ odpowiedzialny za nakładanie sankcji w odpowiednich instytucjach; uważa, że w takim przypadku odpowiedni organ tej instytucji, agencji lub organu UE może zażądać od organu ds. etyki przedstawienia wyjaśnień;

17. podkreśla, że żądanie dokumentacji podatkowej i wyciągów bankowych stanowi ingerencję w prawo prywatne, w przypadku której muszą istnieć poważne zarzuty wchodzące w zakres kompetencji OLAF;

18. podkreśla, że organ ten powinien chronić sygnalistów, w szczególności europejskich urzędników publicznych, tak by mogli oni bez strachu przed represjami zgłaszać swoje obawy dotyczące ewentualnych naruszeń obowiązujących przepisów; w związku z tym proponuje, by organ ten nadzorował mechanizmy wewnętrznego poufnego składania skarg, o których to mechanizmach mowa w regulaminie pracowniczym UE i warunkach zatrudnienia innych pracowników; przypomina, że jedynie w bezpiecznym i przyjaznym środowisku pracy urzędnicy publiczni będą mogli wyrażać swoje obawy i w ten sposób przyczynić się do skutecznego działania niezależnego organu ds. etyki;

19. uważa, że aby był w pełni skuteczny, organ powinien łączyć w sobie funkcje istniejących organów odpowiedzialnych za etykę; uważa, że organ powinien doradzać posłom do Parlamentu Europejskiego lub komisarzom, gdy zwrócą się oni o wytyczne w kwestiach etycznych; uważa, że w odniesieniu do obowiązków etycznych pracowników organ powinien wydawać zalecenia dotyczące kar pod adresem organu powołującego, a w odniesieniu do posłów do Parlamentu Europejskiego – zalecenia pod adresem właściwych organów odpowiednich instytucji uczestniczących; zaleca, aby organ ds. etyki wydawał zalecenia, które będą mogły posłużyć jako precedensy w identycznych lub podobnych przypadkach; uważa, że zapewni to skuteczność, spójność oraz przewidywalną i znaczną redukcję obciążenia pracą, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii pracowniczych w razie licznych podobnych przypadków;

20. uważa, że unijny organ ds. etyki powinien promować uczciwość i że należy mu powierzyć funkcje doradcze, aby udzielał rzetelnych i wiarygodnych porad wszystkim osobom lub instytucjom objętym zakresem jego kompetencji, które zechcą wystąpić o wykładnię normy etycznej w odniesieniu do właściwego postąpienia w konkretnym przypadku; uważa, że aby zapewnić spójne stosowanie norm etycznych i przewidywalność, porady powinny być dla niezależnego unijnego organu ds. etyki wiążące co do stanowiska w tej samej kwestii;

Czwartek, 16 września 2021 r.

21. przypomina, że potwierdzenie przez Komisję Prawną braku konfliktu interesów jest podstawowym warunkiem wstępnym mianowania kandydatów na komisarzy oraz że Komisja Prawna posiada jednoznaczne uprawnienia do odrzucania kandydatów na komisarzy w razie stwierdzenia konfliktu interesów;
22. przypomina, że Parlament może wycofać poparcie udzielone poszczególnym członkom Komisji, a wówczas przewodnicząca lub przewodniczący Komisji musi zażądać rezygnacji tego członka albo wyjaśnić Parlamentowi powody swojej odmowy w trakcie kolejnej sesji miesięcznej, zgodnie z pkt 5 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 20 listopada 2010 r.;
23. sądzi, że analiza oświadczeń kandydatów na komisarzy pod kątem ewentualnego konfliktu interesów ma podstawowe znaczenie instytucjonalne i demokratyczne, dlatego należy jej dokonywać z najwyższą uwagą, zaangażowaniem i poczuciem odpowiedzialności, w oparciu o całkowicie obiektywną i niezależną wykładnię; uważa, że zasady badania potencjalnych konfliktów interesów powinny mieć również zastosowanie do oświadczenia osoby wybranej na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej;
24. podkreśla, że decyzja o konflikcie interesów w przypadku kandydatów na komisarzy przed wysłuchaniami pozostaje demokratyczną i instytucjonalną kompetencją Komisji Prawnej Parlamentu; podkreśla w związku z tym, że przysłusze niezależnemu unijnemu organowi ds. etyki należałoby przyznać odpowiednie uprawnienia dochodzeniowe, a także uprawnienia do żądania wydania i udostępnienia dokumentów administracyjnych, tak aby umożliwić mu prowadzenie uzasadnionych i dobrze udokumentowanych ocen; podkreśla, że przy weryfikacji skutków konfliktu interesów należy w pełni przestrzegać przepisów dotyczących poufności, prywatności i ochrony danych osobowych; jest zdania, że nie naruszając kompetencji Komisji Prawnej w tym zakresie należy dać jej więcej czasu na podjęcie decyzji, czy w przypadku kandydatów na komisarzy zachodzi konflikt interesów, po uprzednim zapoznaniu się z niewiążącym, precyzyjnym i uzasadnionym zaleceniem niezależnego unijnego organu ds. etyki, który wspierałby w ten sposób pracę komisji; uważa, że Komisja Prawna powinna na koniec przeprowadzić debatę w sprawie zaleceń niezależnego unijnego organu ds. etyki; uważa, że zalecenia te powinny być publikowane wraz z oświadczeniami kandydatów na komisarzy o stanie majątkowym; uważa, że poza kontrolą oświadczeń kandydatów na komisarzy przez Komisję Prawną, badanie pod kątem konfliktu interesów należałoby co do zasady przeprowadzać we wszystkich instytucjach, organach, urzędach i agencjach Unii przed objęciem przez daną osobę stanowiska publicznego lub zatrudnienia w służbach publicznych, a także w okresie pełnienia tej służby i po jej zakończeniu; zaznacza ponadto, że należy jej zapewnić wystarczające zasoby, narzędzia i umiejętności umożliwiające kontrolę krzyżową i wyszukanie niezbędnych informacji, a także w razie potrzeby zwrócenie się o informacje uzupełniające;

Skład

25. uważa, że organ ds. etyki powinien składać się z dziewięciu członków – trzech wybranych przez Komisję, trzech wybranych przez Parlament i trzech wyznaczonych de iure spośród byłych sędziów TSUE, członków Trybunału Obrachunkowego i europejskich rzeczników praw obywatelskich; uważa, że w przypadkach dotyczących pracowników do składu należy dołączać przedstawicieli pracowników instytucji, dla której pracuje dana osoba; zwraca uwagę, że załącznik II do regulaminu pracowniczego powinien zostać odpowiednio zmieniony;
26. uważa, że jego członkowie muszą być niezależni, wybrani w oparciu o swoje kompetencje, doświadczenie i kwalifikacje zawodowe, a także uczciwość osobistą, muszą wykazać się nienaganną postawą etyczną i złożyć oświadczenie o braku konfliktu interesów; jest zdania, że skład organu powinien być zrównoważony pod względem płci; podkreśla, że wszyscy członkowie muszą wykonywać swoje obowiązki w sposób niezależny; uważa, że członków należy wybierać na okres sześciu lat i co dwa lata powinna być wymieniana jedna trzecia składu;
27. domaga się, by urzędnik ds. etyki zajmował się weryfikacją oświadczeń kandydatów; jest zdania, że członkowie powinni pracować w duchu współpracy i dążyć do spójności w swoich decyzjach i zaleceniach; wzywa do zagwarantowania równowagi płci w składzie organu;
28. uważa, że składowi organu ds. etyki powinny towarzyszyć ramy egzekwowania mandatu, a także procedura wygaszania mandatu;
29. sugeruje, by w celu uzyskania szerokiego poparcia Parlament wybierał członków organu zdecydowaną większością, być może w drodze podobnej procedury jak w przypadku członków Urzędu ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych lub decyzji dotyczących Nagrody im. Sacharowa;

Czwartek, 16 września 2021 r.

30. sugeruje, by każda instytucja wybierała tych członków w szczególności spośród byłych sędziów TSUE, byłych przewodniczących OLAF, byłych prezesów Trybunału Obrachunkowego, byłych lub obecnych członków sądów najwyższych państw członkowskich, byłych posłów do Parlamentu Europejskiego, byłych pracowników uczestniczących instytucji i organów, byłych europejskich rzeczników praw obywatelskich oraz członków organów ds. etyki w państwach członkowskich; sugeruje ponadto, by organ wybierał spośród swoich członków przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących; podkreśla, że nie narusza to prawa pracowników do wystawienia swoich przedstawicieli w sprawach dotyczących pracowników;

31. podkreśla potrzebę zapewnienia różnorodności środowisk i niezależnej wiedzy fachowej z różnych dziedzin; proponuje ograniczenie udziału byłych posłów do Parlamentu Europejskiego i komisarzy do jednej trzeciej składu organu;

32. zaleca, by członkowie organu byli wspierani przez sekretariat dysponujący zasobami ludzkimi, materialnymi i finansowymi współmiernymi do mandatu i zadań organu, przy czym zasoby te powinny obejmować urzędnika ds. etyki, odpowiedzialnego za szkolenia w kwestiach etyki i doradztwo w ramach niezależnego unijnego organu ds. etyki; uważa, że połączenie budżetów i personelu obecnie przydzielonych różnym unijnym organom ds. etyki przy ich fuzji zwiększyłoby wydajność wykorzystania zasobów i mogłoby zmniejszyć koszty;

Procedury

33. uważa, że utworzenie unijnego organu ds. etyki powinno przyczynić się do budowania kultury instytucjonalnej opartej zasadniczo na zapobieganiu, wspieraniu i przejrzystości; proponuje dwuetapowe podejście, zgodnie z którym w przypadku gdy unijny organ ds. etyki dowie się o naruszeniu lub o ewentualnym naruszeniu zasad etyki, najpierw zaleci działania mające na celu położenie kresu naruszeniu w ustalonym terminie; uważa, że ten pierwszy krok zapobiegawczy powinien gwarantować poufność i dyskrecję oraz prawo danej osoby do bycia wysłuchaną i do odparcia zarzutów; sugeruje, by gdy dana osoba odmówi podjęcia odpowiednich działań, a naruszenie nadal będzie miało miejsce, unijny organ ds. etyki powinien wydać uzasadnione zalecenie dotyczące sankcji i przekazać wszystkie istotne informacje na temat danej sprawy właściwemu organowi, który w ciągu 20 dni roboczych podejmie decyzję w sprawie działań następczych w związku z zaleceniem;

34. uważa, że po upływie tego okresu uzasadnione zalecenie niezależnego organu ds. etyki, bez uszczerbku dla ogólnego rozporządzenia o ochronie danych i praw osobistych, powinno zostać podane do publicznej wiadomości wraz z decyzją właściwego organu, który, jeżeli nie zastosuje się w pełni do zaleceń, powinien to uzasadnić; uważa, że opublikowanie lub przekazanie wydanych zaleceń i decyzji jako pierwszy ze środków może samo w sobie stanowić sankcję; podkreśla, że taki organ nie może zastępować TSUE; sugeruje, by w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ należycie uzasadni to, że potrzebuje więcej czasu na zbadanie sprawy, mógł on zwrócić się do organu ds. etyki o przedłużenie terminu na podjęcie decyzji o najwyżej 20 dni roboczych; uważa, że to dwuetapowe podejście należy stosować zawsze wtedy, gdy dana osoba będzie miała uzasadnione podstawy, by sądzić, informacja jest prawdziwa, w momencie jej ujawnienia, i zaleca, aby umyślne naruszenie, rażące niedbalstwo, zatajenie dowodów, nieprzestrzeganie przepisów lub brak współpracy były bez uszczerbku dla zaleceń dotyczących sankcji uznawane za okoliczność obciążającą, nawet w razie ustania naruszenia;

35. domaga się jasnych przepisów dających danej osobie prawo do odwołania się od wszelkich takich decyzji podejmowanych przez przewodniczącego, z pełnym poszanowaniem podstawowych zasad praworządności;

36. uważa, że co do zasady unijny organ ds. etyki powinien podejmować decyzje zwykłą większością głosów swoich członków;

37. nalega na stosowanie procedur ustanowionych w traktatach, takich jak przenoszenie dochodzeń przez Europejski Trybunał Obrachunkowy do OLAF i do TSUE;

Postanowienia ogólne

38. uważa, że organ UE ds. etyki powinien prowadzić badania i sporządzać roczne statystyki uwzględniające oświadczenia o korzyściach finansowych, przypadki „drzwi obrotowych” i inne istotne informacje, a także publikować sprawozdanie roczne zawierające informacje o realizacji swoich zadań oraz, w stosownych przypadkach, zalecenia dotyczące poprawy standardów etycznych, które miałyby być przedstawiane Parlamentowi; zaleca, by sprawozdanie roczne obejmowało liczbę zbadanych przypadków, instytucje, z których pochodziły dane osoby, rodzaj danego naruszenia, czas trwania procedur, ramy czasowe, w których ustało naruszenie, oraz odsetek decyzji o sankcjach i zaleceń dotyczących sankcji;

Czwartek, 16 września 2021 r.

39. jest zdania, że w porozumieniu międzyinstytucjonalnym powinna się znaleźć klauzula przeglądowa gwarantująca, że najpóźniej po dwóch latach od jego powstania organ instytucje uczestniczące będą mogły dokonać oceny jego działalności, w tym analizy funkcjonowania zasad i procedur oraz doświadczeń zdobytych w związku z ich stosowaniem; podkreśla w szczególności, że ta klauzula przeglądowa powinna koncentrować się na ocenie skuteczności wykonywania mandatu organu UE ds. etyki oraz że ocena Parlamentu powinna zawierać uwagi organu ds. etyki;

40. uważa, że nowy unijny organ ds. etyki powinien być uprawniony do udziału, w drodze propozycji, w tworzeniu i okresowej aktualizacji wspólnych ram etycznych dla instytucji UE obejmujących wspólne zasady i wspólny wzorzec oświadczeń majątkowych w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, oraz do proponowania zmiany swoich kompetencji i prezentowania tej propozycji Parlamentowi Europejskiemu; uważa, że standardy etyczne wszystkich instytucji, agencji i organów powinny zostać jak najszybciej ujednolicone; jest zdania, że statut komisarza należy sporządzić zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

41. proponuje, by niezależny organ ds. etyki opracował w oparciu o najwyższe standardy wspólną dla instytucji UE definicję konfliktu interesów; podkreśla, że w wielu państwach członkowskich przepisy te są rygorystyczne; odnotowuje definicję konfliktu interesów OECD, który zachodzi wtedy: „gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorstwo (o charakterze prywatnym lub publicznym) jest w jakiś sposób wykorzystywać swoją pozycję zawodową lub pełniony urząd do uzyskania korzyści osobistych lub w interesie przedsiębiorstwa”;

42. domaga się pełnej przejrzystości w odniesieniu do wszystkich posiedzeń, organizowanych przez organ ds. etyki i z udziałem tego organu, z podmiotami prywatnymi i ich przedstawicielami, zarówno w przypadku organizacji nastawionych, jak i nienastawionych na zysk;

43. podkreśla, że bez uszczerbku dla kompetencji Parlamentu, o których mowa w ust. 24, zalecenia unijnego organu ds. etyki powinny być należycie uzasadnione, dobrze udokumentowane i dostępne dla członka instytucji lub pracownika oraz dla zainteresowanej instytucji; uważa, że uczestniczące instytucje powinny zobowiązać się do pełnej współpracy w ramach wszystkich procedur wchodzących w zakres uzgodnionego porozumienia międzyinstytucjonalnego, a w szczególności do przekazywania niezależnemu unijnemu organowi ds. etyki wszystkich informacji i dokumentów koniecznych do odpowiedniego kontrolowania zasad etycznych; zwraca uwagę, że działalność organu ds. etyki podlegałaby ewentualnym skargom do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich oraz że decyzje uczestniczących instytucji oparte na zaleceniach nadal podlegałyby kontroli TSUE;

44. uważa, że zwiększenie uczciwości, przejrzystości i odpowiedzialności oraz najwyższe normy zachowania etycznego w instytucjach UE i w ramach unijnych procesów decyzyjnych powinno zostać omówione jako jeden z tematów konferencji w sprawie przyszłości Europy; podkreśla, że jest to dla obywateli UE okazją do debaty na temat przeglądu traktatu oraz że zapewniłoby to jednoznaczną podstawę prawną do wprowadzenia takiego niezależnego unijnego organu ds. etyki dla wszystkich instytucji w drodze zwykłej procedury ustawodawczej;

45. wzywa niezależny organ ds. etyki do dawania przykładu w zakresie przejrzystości poprzez publikowanie wszystkich zaleceń, sprawozdań rocznych, decyzji i wydatków w otwartym formacie danych nadającym się do odczytu maszynowego i dostępnym dla wszystkich obywateli oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony danych; zdecydowanie zaleca, aby każde oprogramowanie opracowywane w celu przestrzegania norm etycznych w administracji publicznej UE było rozpowszechniane w oparciu o licencję na bezpłatne i otwarte oprogramowanie oraz udostępniane każdej instytucji w Europie, która chce z niego korzystać; wzywa do ścisłej współpracy w tym zakresie z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych;

46. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by sprawy karne dotyczące naruszenia zasad etyki zawodowej, zwłaszcza z udziałem posłów do Parlamentu Europejskiego i polityków krajowych odgrywających rolę w kształtowaniu polityki UE, były rozpatrywane w sposób skuteczny i bez zbędnej zwłoki;

47. stwierdza z ubolewaniem i niepokojem, że w prowadzonym przez Komisję postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego zabrakło refleksji nad środkami zapobiegawczymi i środkami egzekwowania mającymi na celu uniknięcie konfliktów interesów;

48. odnotowuje, że stwierdzono zbyt wiele niedociągnięć w stosowaniu obowiązujących przepisów w stosunku do komisarzy UE, posłów do Parlamentu Europejskiego i urzędników unijnych; przypomina, że – jak wynika ze sprawozdania Transparency International EU – na początku 2017 r. ponad 50 % byłych komisarzy i 30 % byłych posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy zakończyli działalność polityczną, pracowało dla organizacji zarejestrowanych w unijnym rejestrze

Czwartek, 16 września 2021 r.

służącym przejrzystości; podkreśla, że zwłaszcza członkowie instytucji wyłaniani w wyborach muszą przestrzegać przejrzystości i rozliczalności w odniesieniu do zobowiązań osobistych i finansowych; podkreśla, że kwestie przejrzystości i uczciwości na szczeblu unijnym i krajowym są ze sobą silnie powiązane; w związku z tym popiera prace powołanej przy Radzie Europy Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO) i wzywa państwa członkowskie do wdrożenia zaleceń tej grupy, w szczególności tych dotyczących opracowania surowego kodeksu postępowania dla krajowych polityków oraz wprowadzenia przepisów dotyczących zatrudniania byłych urzędników instytucji publicznych;

49. wzywa do wzmocnienia istniejących ram regulacyjnych i wykonawczych w odniesieniu do konfliktów interesów, zarówno w związku z zatrudnianiem w instytucjach publicznych osób pracujących wcześniej w sektorze prywatnym, jak i zatrudnianiem byłych urzędników instytucji publicznych, w dążeniu do ustanowienia odpowiednich, jasnych, wiążących i proporcjonalnych granic między sektorem publicznym a sektorem prywatnym i sektorem trzecim, a tym samym do poprawy wiarygodności procesu decyzyjnego w UE w oczach ogółu społeczeństwa;

50. podkreśla, że zatrudnianie byłych urzędników instytucji publicznych oraz sytuacje konfliktu interesów spowodowane efektem „drzwi obrotowych” stanowią powracający problem o systematycznym charakterze i wspólny problem instytucji, organów, urzędów i agencji w całej UE; zaleca przyjęcie zharmonizowanych i odpowiednich okresów karencji we wszystkich instytucjach UE oraz lepsze egzekwowanie tych zasad; jest zdania, że sytuacje konfliktu interesów mogą zagrażać integralności instytucji i agencji UE, osłabiając tym samym zaufanie, jakim darzą je obywatele; podkreśla potrzebę dostosowania i egzekwowania odnośnych unijnych przepisów i kodeksów postępowania, między innymi w celu zagwarantowania pełnej przejrzystości, jeśli chodzi o zatrudnianie urzędników UE wysokiego szczebla po zakończeniu służby, projekty przez nich podejmowane oraz wszelką dodatkową działalność prowadzoną przez posłów do Parlamentu Europejskiego; jest zdania, że przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów po zakończeniu pełnienia funkcji publicznych lub pracy w instytucjach publicznych powinny mieć zastosowanie w rozsądnych ramach czasowych, z uwzględnieniem zasady odpowiedniej rekompensaty; podkreśla potrzebę wzorowania się na najlepszych praktykach w państwach członkowskich, w których istnieją już krajowe organy ds. etyki dysponujące odpowiednią wiedzą fachową; podkreśla, że istnieją różne praktyki krajowe w zakresie egzekwowania norm etycznych; zauważa, że w niektórych państwach członkowskich wybrani przedstawiciele są zobowiązani do wstrzymania się od głosowania w sprawach, w których mają osobisty interes, i w związku z tym zwraca się do posłów o niepodejmowanie funkcji sprawozdawcy w podobnych przypadkach; przypomina w tym kontekście przepisy art. 2 i 3 Kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego dotyczące interesów finansowych i konfliktu interesów;

51. podkreśla, że wobec braku specjalnego mechanizmu służącego rozpatrywaniu skarg związanych z konfliktami interesów rozpatrywaniem takich skarg zajmował się Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, który jednocześnie realizował także inne zadania, a przy tym nie dysponował odpowiednimi środkami i uprawnieniami, aby egzekwować swoje decyzje;

52. podkreśla, że niezależny unijny organ ds. etyki nie wystarczy, by skutecznie rozwiązywać sytuacje konfliktu interesów w instytucjach i agencjach UE; uważa, że przegląd unijnych zasad etyki i uczciwości mógłby obejmować takie środki, jak przedłużenie okresów powiadamiania i karencji w przypadku urzędników wyższego szczebla na zasadzie proporcjonalności w poszczególnych przypadkach, przy jednoczesnym zapewnieniu równego traktowania zgodnie z art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, wzmocnienie dyrektywy 2014/24/UE w sprawie zamówień publicznych⁽⁴⁾, obowiązkowe zbycie udziałów w przedsiębiorstwach podlegających instytucji, w której pracuje nowo mianowany urzędnik, lub mających kontakty z tą instytucją, obowiązkowe wyłączenie danego urzędnika z rozpatrywania spraw dotyczących byłego pracodawcy z sektora prywatnego czy też zakaz posiadania osobistych udziałów przez komisarzy i wysokich rangą urzędników instytucji i agencji UE podczas sprawowania urzędu; ponawia swój apel do Komisji, by rozważyła przedstawienie propozycji przeglądu odpowiednich ram prawnych;

53. jest zdania, że dłuższe okresy karencji dla urzędników wyższego szczebla, którzy odchodzą z agencji lub instytucji stanowią uzasadnione środki prawne mające na celu ochronę interesu publicznego i integralności organów publicznych, jeżeli opierają się na obiektywnej procedurze i jasnych kryteriach;

54. wyraża niezadowolony w związku z procedurami mianowania wysokich rangą urzędników UE, postępowaniem w przypadku konfliktu interesów komisarzy oraz naruszeniami Kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego, a także z kontrolą obowiązków w zakresie przejrzystości i weryfikacją zgodności z zasadami dotyczącymi efektu „drzwi obrotowych”;

55. uważa, że instytucje UE powinny stosować najwyższe standardy etyczne, aby zapobiegać wszelkim przypadkom efektu „drzwi obrotowych” lub konfliktom interesów, również w odniesieniu do mianowania na wyższe stanowiska w instytucjach i agencjach UE;

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

Czwartek, 16 września 2021 r.

56. uważa, że procedury wyboru kandydatów na wysokie stanowiska powinny być przeprowadzane w oparciu o kryteria w pełni obiektywne i całkowicie przejrzyste dla opinii publicznej; podkreśla, że powinny istnieć ramy umożliwiające zadawanie pytań i przedstawianie zastrzeżeń, a także otwarte procedury monitorowania oraz prawo do unieważnienia decyzji, co do których wykazano, że są niewystarczająco przejrzyste i uczciwe; podkreśla, że procedury powinny być regularnie oceniane pod kątem skuteczności i w razie potrzeby udoskonalane;

57. podkreśla, że Parlament musi odgrywać kluczową rolę w procesie wzmocnienia obecnego unijnego systemu nadzoru nad etycznym postępowaniem, mającego zastosowanie we wszystkich instytucjach, agencjach i organach UE, w celu zwiększenia zaufania społeczeństwa do procesów decyzyjnych w UE;

o

o o

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
